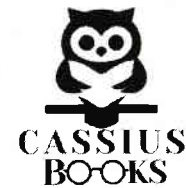

LBRIS

We know
books

Alexandra Bratu

Pariu pe fericire

Copertă: Leila Sandra M.

Editare: Simona Radu, Raluca Irimie

Corector: Raluca Irimie

Tehnoredactare: Raluca Irimie

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**BRATU, Alexandra**

Pariu pe fericire / Alexandra Bratu - Gilău : Cassius Books, 2025

ISBN 978-630-6714-45-2

821.135.1

©CASSIUS BOOKS, 2025

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor. Deținerea unei copii fără suportul fizic și original este ilegală (conform Legii Dreptului de Autor). Ca excepție, se permite preluarea unor scurte citate în eventuale recenzii.

Capitolul 1

Tremura. Tremura din toate încheieturile, cu respirația întretăiată. Inima-i bătea haotic, pieptul i se umfla și dezumfla rapid, cu mișcări bruște. Avea un corp plăpând, o statură minionă și doi ochi căprui, mici și migdalați, clari ca două picături de rouă. Dădu să țipe după ajutor, dar nu avu suficient suflu și nici glas ca să dea intensitate cuvintelor.

Auzi tunete bubuindu-i în urechi, semn că dimineață, la știrile orei șase, meteorologii avuseseră dreptate când anunțaseră o ploaie torențială peste tot Manhattanul. Apoi tresări când broasca ușii de la intrarea apartamentului de pe West 8th Street sună ca spartă. Un curent rece traversă întreaga încăpere în care se ascunsese și o făcu să conștientizeze că era leoaică de sudoare.

În spatele ei, vântul își croise drum prin ferestrele care zăceau deschise, iar în scurt timp atenția îi fu atrasă de ploaia violentă ce se năpustea să cadă spre pământ în stropi mari și grei, de parcă cerul se înfuriase și lovea cu piatră.

Era trecut de jumătatea lui noiembrie, centrele comerciale începuseră deja să abunde cu mici statuete ale Spărgătorului de nuci, iar piesa muzicală cu același nume avea să prindă și ea viață pe scena teatrului din Lincan Center. Urma să se desfășoare un adevărat spectacol de lumini în cartierul Dyker Heights și bradul de douăzeci și trei de metri înălțime, care trecuse deja prin optzeci de încoronări somptuoase, din Rockefeller Center, avea să împărtășească spiritul sărbătorilor tuturor locuitorilor, mai puțin ei. Acest gând îi aducea și mai multă nefericire. În propria sa casă nu beneficia nici măcar de liniște și înțelegere, deci spiritul

sărbătorilor nu i se părea decât un ghimpe ce se încapățana să-i scrijelească sufletul și mai mult, răbind-o.

Imediat, o bubuitură o făcu să uite de tot ceea ce avea în minte. Închise ochii și se ghemui mai bine la picioarele mesei din bucătărie. Își acoperi urechile cu mâinile ce i se zbăteau haotic și lăsa lacrimile să-i spele chipul de toată amărăciunea care-l stafidise. Știa că, dacă avea să scoată în aceste secunde chiar și o mică șoptă, cel care pătrunsese în apartament și pe care-l cunoștea suficient de bine avea s-o găsească și să se răzbune. Trebuia să se calmeze, să-și controleze respirațiile șuierătoare și să nu miște. Niciun centimetru.

Se cufundă în liniște, încercând să caute pe repede-nainte orice soluție salvatoare. În fața ochilor îi apăru cuțitul cu lamă lungă și ascuțită, în care-și vedea reflexia ori de câte ori îl folosea ca să taie carnea. Se afla în sertarul încorporat în blatul bucătăriei, la mai puțin de trei metri jumătate, chiar în fața ei. Ideea dădu să încolțească, dar nu isprăvi. Nu era o ucigașă. Nu era capabilă să înjunghie un om cu sânge rece, apoi să-și continue viața ca și când nimic major nu se întâmplase. Nici nu se mai punea problema că cineva ar crede-o, dat fiind faptul că cel de care se ascundea era un avocat cunoscut pentru ținuta lui dreaptă și blândă, ce se trăgea dintr-o familie cu multe resurse financiare. Putea să ajungă lesne la închisoare sau putea să nu-l omoare și să-i dea șansa s-o desfigureze în bătaie.

Se întrebă dacă toți cei aproximativ 1,6 milioane de locuitori ai districtului newyorkez se gândiseră vreodată că în orice clipă cineva urma să fie abuzat. Oare, dacă avea să moară, avea să-i compătimească cineva sufletul pârjolit de frică și durere? Poate că nu, dar îi plăcu să creadă asta, chiar și pentru puțin timp.

Strânse din dinți și respiră o dată tare, puternic, ca să se calmeze. Pentru Dumnezeu! Consilia oameni de mai bine de cinci ani, ajutându-i să găsească soluții prin care să se trateze de

anumite răni emoționale sau probleme de natură cognitivă sau comportamentală, iar pentru ea nu întrezărea nicio variantă prin care să se liniștească? Trebuia să mai caute prin memorie, să se mai chinuie puțin să-și aducă aminte tot ce învățase prin băncile facultății și ale masterului. Un mic detaliu, orice, care să-i facă inima să bată mai încet. Dar timpul nu mai era în favoarea ei. Îi auzi pașii apăsați apropiindu-se, iar pleoapele se grăbiră să i se strângă și mai tare. Sesiză un oftat pronunțat chiar la urechea sa dreaptă și încremeni. Niciun tremurat nu-i mai scutura acum corpul. Nicio gură de aer nu-i mai oxigena plămânii. Nici măcar inima nu părea să-i mai bată. Ceasul din piept își oprise ticăitul, de parcă-i muriseră bateriile dintr-odată.

— Credeai că scapi? îi auzi vocea groasă, batjocoritoare și toată realitatea se învârti cu susul în jos.

Deodată își simți inima bubuindu-i pieptul și sângele curgându-i prin vene ca o lavă fierbinte, mistuitoare, țâșnită din craterul fumegând al unui vulcan. Tresări ca electrocutată. Pieptul i se inundă cu aer, înecând-o. Deschise ochii larg și întoarse capul înspre dreapta, unde bărbatul stătea aplecat de mijloc deasupra ei, analizând-o cu ochii lui albaștri, înspumați de furie.

Cine s-ar fi gândit că un astfel de om, cu chip blând și costum aranjat la patru ace ar fi fost capabil de așa ceva!

Fără ca măcar să apuce să deschidă gura sau să-și dea seama că trebuia atunci, în clipa aceea, să se ridice și să o ia la fugă, se trezi cu mâna lui aspru înfiptă în părul ei. Închise rapid ochii și dădu să se ferească, dar pumnul muntelui de om se lovi ca o daltă de arcada ei stângă, azvârlind-o cu totul pe suprafața lucioasă pe care stătea chircită.

Gemete prelungi umplură încăperea. În jurul ei totul se stinsese. Își târî mâna cu greutate aproape de față și o așeză încet peste locul biciuit de durere. Credea că se oprise, că monstrul încetase, dar nici prin gând nu-i trecuse că el abia se dezlănțuise.

Se apropie de ea fulgerător și începu s-o lovească cu picioarele, oriunde, numai să dea ca să se răcorească.

Printre buzele ușor întredeschise, prin care aerul intra forțat ca să o țină în viață, încercă să îl roage, să îl implore să se oprească.

— Ce-ai zis? Nu te-am auzit, Lisa. Vorbește mai tare, așa cum ai tu obiceiul să țipi în public, să mă faci de râs.

— Te rog... Mark... Stai...

Cuvintele abia puteau fi deslușite, căci picioarele lui o loveau în continuare fără oprire.

Curând avea să rămână fără aer, să cedeze, să se cufunde într-un somn adânc din care poate că nu s-ar mai fi trezit niciodată. Și poate că nici nu i-ar fi părut rău. Nu avea să-i ducă nimeni dorul, iar cu ocazia asta toate grijile ei ar fi luat sfârșit.

Lacrimile-i curgeau însă șiroaie, le simțea gustul sărat impregnându-i-se pe limbă. Nu voia să moară. Printre pleoapele ușor întredeschise sesiza o porțiune prin care putea să fugă. Putea trece exact pe lângă el dacă se ridica suficient de repede.

— Numai din cauza ta, idioato! continuă el să împrăște cu venin, oprindu-se pentru câteva secunde ca să analizeze ceea ce avea ea de gând să facă, apoi mai lovi de câteva ori fix peste degetele care îi tremurau deasupra tricoului pe care-l strângea cât putea de tare.

În acel moment, gâtjeul Lisei eliberă un sunet surd de durere, iar tot ce mai reuși să murmure se rezumă la o succesiune de șoapte, cuvinte de care simțea că trage cu dinții, provocându-i durere.

— O să... o să-nfunzi pușcăria, nenorocitul!

Vocea îi ajunsese cu dificultate la urechile bărbatului, dar nu desluși semnificația, astfel că o prinse iarăși de păr și, cu multă ură, trase puternic până ce mâna i se eliberă ca dintr-o praștie întinsă.

Acum părea mulțumit. Buzele i se curbaseră într-un zâmbet larg. Ochii îi străluceau de încântare, privind smocurile dintre degete ca pe un trofeu din aur.

— N-ai să scapi niciodată de mine, Lisa, spuse ferm, fără nicio nuanță îndoielnică în glas, lăsând șuvițele să-i cadă la picioare.

Își analiză pumnul cu care lovise și, constatând că dobândise o mică leziune, continuă:

— Vezi tu? Mi-aș dori ca uneori să te înghită pământul și să șteargă orice urmă că ai existat vreodată. Aș vrea să nu te fi cunoscut niciodată, Lisa. Nu știi să fii nici o soție bună, nici măcar o femeie decentă care să-i facă cinste bărbatului ei. Măcar în societate, dacă nu acasă. Dar tu, de o bună bucată de vreme, îmi produci numai scârbă, ură și te disprețuiesc pentru asta! Mi-e silă de tine și de orice are treabă cu tine. Pe de altă parte, nu știu cum naiba se face că trebuia să te afli tu chiar atunci în parcare. Să te uiți tu prin geamul mașinii și să începi să țipi fără ca măcar să mă întrebi despre ce e vorba. Acum, spuse aranjându-și sacoul cu degete ferme, trebuie să plec. Procurorul ăla mizerabil de Standley vrea să ne vedem. Când mă-ntorc, vreau să purtăm o discuție importantă, care poate va mai schimba puțin lucrurile. Să sperăm că în bine. Cât despre restul, ceea ce ai văzut acolo, mai bine te-ai preface că nu a existat niciodată. Așa e cel mai bine pentru tine. Nu te privește ce fac eu în timpul liber și n-ai avea indiferent de situație cum să te impui. Fă-ți o favoare și ridică-te mai repede de acolo, îi spuse și părăsi încăperea în grabă, lăsând furtuna într-un final să se oprească.

Îi auzi pașii depărtându-se, ușa izbindu-se în urma lui, apoi sunetul ritmic și potolit al ploii. Simți o pală ușoară de vânt mângâindu-i corpul, mirosul de lavandă ridicându-se în valuri de pe gresia lucioasă pe care zăcea întinsă. O spălase cu un detergent nou în dimineața aceea, iar acum părea mulțumită de mireasma care-i îmbălsăma dezgustul provenit de la izul metalic al sângelui care-i cursese din arcadă. Dădu să-și îndrepte măcar picioarele ce-i stăteau strânse la piept și care-i amortiseră, însă durerea din

zona abdomenului o luă prin surprindere și țipă fără vlagă, cu mâinile strânse în pumni și cu tot maxilarul încleștat de durere.

Prin mintea ce i se scufunda încet într-o negură înspăimântătoare, se gândi că avea nevoie de o persoană care să-i fie alături în acel moment îngrozitor. Astfel că buzele i se mișcă greoi de la un capăt la altul, mimând un zâmbet strâmb de autocompătimire. La cine putea să ceară ajutorul, dacă toată lumea îi spusese că acea relație nu e sănătoasă, că acel bărbat nu e pentru ea? Proprii ei părinți se rugaseră în toate felurile să se mai gândească, dar ea refuzase și, drept răspuns, întrerupse orice legătură. Fugise la șaptezeci de mile distanță de New Jersey, numai să scape de toți cei potrivnici deciziei sale.

Mai avea o prietenă, una bună, pe care și-o făcuse în Manhattan pe timpul facultății și în care avea încredere, dar nu avea cum să o implice.

Acum, în aceste clipe de agonie, își făcu o promisiune fermă că avea să plece cât mai departe de monstrul cu care se căsătorise. Iar dacă acesta avea să-i fie sfârșitul, se rugă ca cineva să-i facă dreptate.

Cu trupul amorțindu-i din ce în ce mai tare, începu să fredoneze o melodie. Îi plăcea să cânte în diferite momente dificile prin care trecea. Se opri la Francis Albert Sinatra, cunoscut ca și Frank Sinatra, la piesa My way. Îi plăcea vocea lui Frank. O voce bună, care îi adusese multe premii de-a lungul anilor, printre care un binemeritat Glob de aur. Obișnuia să-l asculte în fiecare început de zi, în drum spre muncă. Și azi o făcuse, iar acest lucru îi dăduse o stare nemaipomenit de bună.

And now the end is here

And so I face that final curtain

My friend I'll make it clear

I'll state my case, of which I'm certain

I've lived a life that's full.

Ochii îi rămaseră închiși, picioarele îndoite și mâinile strânse sub bărbie. Curând, vocea nu i se mai ridică în aer, iar conștiința îi căzu într-o mare caldă, cu valuri mici și clare, peste care soarele își revărsa razele lui de compasiune.

Sesiză cum ceața densă ce o ținea captivă începu să se disperseze, căpătând o alură din ce în ce mai diafană. Auzi un murmur slab de voci crescând în intensitate, apoi un șir nesfârșit de sunete sparte. Încercă să deschidă ochii ca să vadă, dar abia reuși să crape unul, prin care nu văzu decât o lumină albă ce-i provocă durere.

Imediat, un oftat prelung o făcu să tresară.

— Și-a revenit, domnule doctor. Ia priviți! spuse o voce groasă de bărbat, pe un ton foarte nefamiliar.

Pentru un moment scurt, i se făcu frică. Se întrebă unde se află.

— Slavă Domnului! răspunse imediat un altul, cu o voce mai blândă. O mare binecuvântare. Începusem să cred că nu avem cum s-o ajutăm aici. Însă doamna este o luptătoare. Și-a dorit cu adevărat să se întoarcă. Dacă mă întrebi pe mine, asta-i o mare minune.

— Sunt de acord cu dumneata, domnule doctor. Nău-mă dau seama cine ar fi fost în stare să comită o asemenea faptă, însă mulțumim lui Dumnezeu că totul a decurs cum nu se putea mai bine.

Se auziră niște clapsuri metalice, sunetele unor pași apropiindu-se de ea, apoi simți câteva degete atingându-i obrazul.

Inima începu să-i bată mai repede, iar respirația să i se îngreuneze. Stomacul i se strânse și un gust amar îi năpădi papilele gustative.

Se trezise, asta era tot ce putea înțelege în situația dată. Poate că și vocea primului bărbat care vorbise căpăta acum o altă nuanță, una pe care ea o recunoștea, însă cu dificultate.

— Pot sta de vorbă cu ea, domnule doctor? N-aș vrea să-i provoc vreo neplăcere și mai mare.

— Desigur, răspunse celălalt bărbat pe un ton convingător. În vreo două zile i se va dezumfla și ochiul, împreună cu arcada. Va mai avea unele dureri abdominale, amețeli și migrene, dar vor fi suportabile dacă va lua aceste capsule. Două pe zi sunt suficiente, ambele dimineața. Iar părul îi va crește în zona parietală, nu prezintă leziuni severe, dar poate avea nevoie de îngrijiri psihologice. A suferit o traumă emoțională de proporții, un specialist în acest domeniu ar fi în măsură să o ajute să treacă peste.

Un răs scurt îi atrase imediat atenția, însă dori să facă o încercare și să întrebe dacă acolo se afla cumva și soțul ei, Mark.

— Bineînțeles, nici nu se pune problema unei alte proceduri. Vă conduc, vorbi primul bărbat peste ea, neacordându-i importanță, ca și când puțin ar fi contat orice avea de zis.

Ușa se deschise, apoi se închise brusc, cu putere, de parcă ar fi fost un curent incredibil de mare.

În minte îi răsuna acum o singură întrebare: unde se afla? În mod cert nu stătea pe patul unui spital, iar aceea nu fusese vizita oficială și monitorizată a unui doctor.

Capul începu să-i vâjâie, iar în urechi să-i răsune tot felul de sunete ascuțite, metalice și de voci stridente. Făcu un efort și cu mare greutate reuși să crape ochiul drept ca să vadă. Rămase fără aer, cu tot corpul înlemnit de spaimă. Lumina aceea albă dispăruse ca și când niciodată nu străbătuse interiorul camerei. Se afla în propriul dormitor, iar deasupra ei, la câțiva centimetri distanță, desluși ochii bulbucați ai soțului ei ce o cercetau cu mare atenție.

— Bine ai revenit, draga mea soție, spuse și se îndreptă rapid de mijloc, aruncându-și brațele în sus în semn de disperare. Așa aveai tu de gând să te răzbuni pe mine? Voi ai să mă bagi la închisoare, sau care era planul tău menit să mă distrugă?

— Nu înțeleg, îngăimă Lisa. Despre ce plan vorbești? Ce răzbunare?

Mark oftă obosit, apoi privi cu dezamăgire lumina ce se estompa încet, învăluind camera într-un semiîntuneric greu. Soarele părea să le joace feste, fugea și se ascundea în spatele unor nori negri și groși de ploaie.

— Știi, Lisa, pentru o secundă chiar m-ai speriat. Când m-am întors de la întâlnirea cu Stanley, te-am găsit jos într-o baie de sânge. Conștientizezi și tu că mi-era imposibil să te duc la spital și crede-mă că abia am reușit să recurg la favoarea unui doctor care să te trateze acasă. Iar dacă te gândești la proceduri legale, nu trebuie să-ți faci griji, nu știe adevărul. Căsătoria noastră va rămâne la fel ca și până acum, nu vom face publice micile noastre disensiuni. Dacă ceva negativ ar ieși la iveală, profesiile noastre s-ar duce cu totul de râpă. Nu cred că trebuie să-ți explic eu asta.

— Mici... disensiuni? repetă cu gâtul uscat, simțind cum tâmpelile încep să-i zvâcnească de durere. Ce adevăr? Despre ce vorbești, Mark?

Inima-i bătea acum Lisei cu putere, gata să-i spargă pieptul. Crăpă ochii cu mare dificultate și îi căută privirea, iar când contactul se produse, Mark înghiți în sec, simțind fiori reci pe șira spinării.

— Nu înțeleg ce mă întrebi, Lisa. Fii mai explicită.

Desigur că și lui îi părea rău pentru ceea ce se întâmplase, dar încerca să se ascundă, să nu se dea de gol. Se gândi și el că exagerase, că Lisa nu meritase baia de sânge, însă nu mai putea da acum timpul înapoi. Ar fi părut prea slab și vulnerabil ca să-și ceară scuze și, după părerea lui, nici nu mai conta.

Lisa închise ochii. Simțea durerea ce-i pătrunsese în inimă și care o făcea să se sfâșie pe interior până n-ar mai fi rămas decât o cochilie goală.

— Oricum, continuă el după ce trase o gură de aer, povestea stă în felul următor: ai ajuns acasă de la muncă în jurul orei patru după-amiaza, în timp ce eu eram la întâlnire cu procurorul. Un bărbat mascat a intrat prin efracție, cu scopul de a ne jefui. Ai încercat să-i ții piept, dar ai căzut pradă unei agresiuni fizice incontestabile. Ți-ai pierdut cunoștința și te-ai trezit după două zile, aici, cu mine și cu doctorul. De restul detaliilor aferente cazului m-am ocupat eu. Nu va exista niciun proces sau anchetă.

— Te-ai descurcat foarte bine, murmură Lisa cu o voce ștearsă. Nu avem nevoie să atragem atenția cu astfel de probleme ce ne-ar ține pe loc. Ai descoperit cine era hoțul acela, Mark? Mă gândesc că dacă te-ai ocupat de mușamalizarea cazului, ai aflat și cine era. Mi-e frică să nu vină din nou și... Doamne ferește! Începu ea să suspine printre lacrimile ce i se rostogoleau de-a lungul obrazilor galbeni ca ceara. Poate să ne omoare!

La auzul acestor lucruri absurde înșirate de ea, Mark rămase stană de piatră. Începea să creadă că ori își pierduse mințile, ori ea chiar nu mai știa ce se întâmplase. Ca un val de apă rece, ideea că Lisa îl lua în derâdere, bătându-și joc de povestea lui, îl făcu să transpire de nervozitate.

Privi înspre ferestrele ascunse de draperiile lungi și cafenii, care nu lăsau lumina soarelui să pătrundă în interior, și se ridică se le tragă la marginea tocului. Razele puternice îl orbiră pentru un timp și, când deschise fereastra, un aer rece și înviorător îi refăcu suflul de care avea nevoie.

Se întoarse cu fața spre Lisa, care stătea întinsă pe pat, scăldată de lumină. Chipul ei părea desfigurată, umflat și vânătă de la arcade până la cearcănele de sub ochi.

— Nu îți amintești nimic din ceea ce s-a întâmplat atunci?

Ea gemu nesigură și se chinui să-și mai deschidă o dată ambii ochi ca să-l vadă, dar nu reuși.

Soarele fugi iarăși, lăsându-i de această dată înconjurați de o lumină ternă. Mark ascultă cu atenție.

— Îmi... îmi amintesc că am plecat de la serviciu, apoi...

Se încruntă de durere. Totul era un haos în mintea ei.

— Apoi îmi amintesc că fugeam de ceva sau de cineva, se corectă rapid. Am intrat în casă, iar apoi... mai apoi... se încruntă iarăși cu mult mai mult decât prima dată. De acolo nu mai știu nimic. E beznă.

Mark simți prin această destăinuire mâna Proniei Divine. Cineva îl iubea acolo sus și îl iertase pentru ceea ce făcuse. Îi dăduse o nouă șansă ca să iasă basma curată din toată mizeria care se crease.

Făcu câțiva pași spre ea, apoi îi prinse mâinile între ale sale și o sărută lung pe frunte, abia atingându-i pielea rece.

— Ți mulțumesc că m-ai salvat, Mark! rosti ea cuvintele cu emoție. Am mai avut mici certuri sau neînțelegeri, dar am știut mereu că mă pot baza pe tine. Ești singurul om din lumea asta în care am încredere, iar pentru asta te voi mereu, indiferent de situație. Ți mulțumesc că faci parte din viața mea. Te iubesc nespus!

Bărbatul zâmbi strâmb, apoi o mai sărută o dată și se așeză înapoi pe scaun, încă ținând-o de mâini.

— Și eu te iubesc, scumpo. Doar știi asta. Însă acum avem altă problemă, mult mai gravă. Tu te vei face bine, sunt sigur de asta, doar sunt aici, însă... vocea începu să-i pară nesigură, pentru că se pricea la a disimula atenția și a obține ceea ce-și dorea. Din păcate, rata la bancă nu a fost achitată, întrucât trebuia să plătim doctorul care s-a ocupat de tine. Va trebui să facem rost de alți bani; și asta într-un timp relativ scurt. Trebuia achitată și rata pentru luna trecută, ca să nu intrăm la Biroul de Credit. Altfel ne așteaptă o grămadă de penalizări și chiar executarea silită.